

Nummer van het vonnis: 28
 Nummer van het parket:
 Nummer van het repertorium: 28

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, vijftiende kamer, zetelend in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken.

In de zaak ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

88 tegen:

plaatslager monteur, geb. te
 op won. te

bijgestaan door meester advocaat te

Gedaagd om: te op 06.07.2000 -

- A. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4§1 en 39§1 lid 1-1° en §§ 2 en 3 van het decreet van 28.06.1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 5§1 en bijlage 1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 06.02.1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid, een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of tweede klasse geëxploiteerd te hebben, te weten een schietstand voor vuurwapens ten nadele van De Vlaamse Gemeenschap (rubriek 32.7.2° klasse 1).
- B. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 2 en 39, § 1 - lid 1 - 2°, en §§ 2 en 3 van het decreet van 28.06.1985 betreffende de Milieuvergunning en artikel 2 § 1 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 06.02.1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die behoort tot de derde klasse geëxploiteerd te hebben te weten een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen andere dan bedoeld in de rubriek 15.3 (rubriek 15.2 klasse 3).
- C. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plan-

nen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

door op het terrein gelegen te
 , ten kadaster gekend onder
 in eigendom toebeho-
 rende aan

(beschrijving inbreuk)

te , en
 in stand gehouden te hebben van een constructie waarin schietstand is ondergebracht
 te in de periode gaande van 17.03.1989 tot en met 24.03.1997;

de feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

- D. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), in casu :

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A door de instandhouding van de onder A omschreven toestand te in de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 30.04.2000 ;

De feiten onder de tenlastelegging D thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de

organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999
(B.S. 08.06.1999).

E. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A door de instandhouding van de onder A omschreven toestand te vanaf 01.05.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 11 december 2002.

Gezien de dagvaarding aan de gedaagde betekend;

Gezien de stukken van de bundel;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de gedaagde in zijn antwoorden en verdediging;

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting;

Daaruit is ten genoegen van recht gebleken:

De Rechtbank verbetert de dagvaarding als volgt:

- feit C: ... artikelen ... 64 (1°, 2° en 5° lid) ...
- feit C: ... artikelen ... 66 (1°, 2° en 5° lid) ...
- feit C: ... artikelen ... 146-1°, 147 ...
- feit D: ... artikelen ... 66 (1°, 2° en 5° lid) ...
- feit D: ... artikelen ... 146-1°, 147 ...
- feit E: ... artikelen ... 146-1°, 147 ...

1. Tenlasteleggingen A, C, D en E

Beklaagde wordt vervolgd voor het exploiteren van een schietstand zonder daartoe over de vereiste milieuvergunning te beschikken (tenlastelegging A) en wegens een stedenbouwkundige inbreuk, meer bepaald wegens het instandhouden van een constructie alwaar de *schietstand* was ingericht (tenlasteleggingen C, D en E).

Hij betwist de hem ten laste gelegde feiten met de meeste klem en vraagt de vrijspraak.

Artikel 3 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zoals gewijzigd, bepaalt : "De inrichtingen die hinderlijk worden geacht voor de mens en het leefmilieu worden in drie klassen verdeeld, afhankelijk van de aard en de belangrijkheid van de daaraan verbonden milieueffecten.

De Vlaamse regering stelt de lijsten en de klassen van die inrichtingen vast".

De alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen werd opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991, VLAREM I.

Het toepassingsgebied wordt niet bepaald door een definitie van het begrip 'hinderlijk', maar wél door een lijst, waarin op limitatieve wijze de inrichtingen zijn opgenomen. Van zodra een inrichting onder één of meer rubrieken van de lijst kan worden ondergebracht, ressorteert de bewuste inrichting onder het toepassingsgebied van het decreet milieuvergunning, ook wanneer geen effectieve hinder kan worden aangetoond.

Vooreerst dient te worden uitgemaakt of er in casu al dan niet sprake is van een inrichting die behoort tot de eerste klasse van de als hinderlijk bepaalde inrichtingen, zoals weerhouden in de dagvaarding, en waarvoor dienvolgens een voorafgaande vergunning dient te worden bekomen door de Bestendige Deputatie.

Rubriek 32.7.2° van VLAREM I heeft het over schietstanden voor vuurwapens, uitgezonderd paintball shooting, dewelke behoren tot de klasse 1.

Volgens beklagde is er geen sprake van een schietstand doch enkel van een kruipkelder waarin voorheen wellicht champignons werden gekweekt.

Uit de door de verbalisanten gedane vaststellingen blijkt dat de kwestieuze ruimte een lengte had van ongeveer 20 meter, een hoogte van 1 meter en een breedte van 2 meter. Behoudens enkele verse kogelhulzen, waarvoor beklagde een aanvaardbare uitleg kon geven, werd niets aangetroffen waaruit zou moeten blijken dat de ruimte geëxploiteerd werd als schietstand. De foto's tonen inderdaad eerder een soort verkommerde kruipkelder aan.

Het staat voor de rechtbank onvoldoende vast dat deze ruimte werd gebruikt als schietstand zodat beklagde dient te worden vrijgesproken voor de tenlastelegging A. Daaruit voortvloeiend dient tevens de vrijspraak te worden verleend voor de tenlasteleggingen C, D en E.

2. Tenlastelegging B

Beklaagde wordt vervolgd voor het exploiteren van een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen, vallende onder een inrichting dewelke behoort tot de derde klasse, zonder daarvoor te hebben voldaan aan de wettelijk vereiste meldingsplicht (tenlastelegging B).

Ook deze tenlastelegging wordt ten stelligste betwist.

Beklaagde stelt dat nergens de wettelijk vastgelegde limieten werden overschreden en dat er geen zelfstandige activiteit wordt uitgeoefend. Enkel hijzelf, zijn zoon en diens vrienden werken er aan persoonlijke voertuigen.

Zoals hierboven sub 1 bepaald wordt het toepassingsgebied van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen niet bepaald door het begrip 'hinderlijk' maar wél door een lijst waarin op limitatieve wijze de inrichtingen zijn opgenomen.

Rubriek 15 heeft het over garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen.

Rubriek 15.2. omvat: Werkplaatsen voor het herstellen van motorvoertuigen (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) andere bedoeld dan in rubriek 15.3.

Rubriek 15.3. omvat: Werkplaatsen voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden).

Uit de door de verbalisanten gedane vaststellingen blijkt duidelijk dat de werkplaats in casu wel degelijk valt onder een hinderlijke inrichting klasse 3 zoals in VLAREM I beschreven onder de rubriek 15.2 waarvoor een *meldingsplicht* bestaat.

De melding dient te gebeuren door middel van een meldingsformulier, dat aan het College van Burgemeester en Schepenen dient te worden overgemaakt.

Beklaagde heeft daaraan niet voldaan.

De tenlastelegging B is bewezen.

Beklaagde beschikt over een blanco strafregister.

De hierna bepaalde geldboete is passend en in overeenstemming met de aard der gepleegde feiten en dient beklaagde ertoe aan te zetten de terzake geldende reglementeringen stipt na te leven en zich te onthouden van recidive.

Met betrekking tot de toepassing van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro.

De Rechtbank stelt vast dat in casu de feiten sub B gepleegd werden vóór 01 januari 2002.

De toepassing van de Wet van 26 juni 2000 (B.S., 29 juli 2000) brengt met ingang van 1 januari 2002 een geringe verhoging van de geldboeten met zich mee. Nu de door de beklaagde gepleegde feiten sub B dateren van voor de inwerkingtreding van deze wet mag deze verhoging van de geldboeten, bij toepassing van artikel 2, 2° lid Swb. dat de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet voorziet, niet op deze feiten worden toegepast.

Het bedrag van de uit te spreken geldboete, verplicht uit te drukken in euro, dient dan ook berekend te worden op basis van de geldboete zoals bepaald in "frank" in het strafwetboek ten tijde van de feiten, gedeeld door 40,3399, waarna deze geldboete in euro dient te worden verhoogd met de opdecimen geldend op het ogenblik van de gepleegde feiten.

In casu wordt de uit te spreken geldboete berekend als volgt: 100 ("frank") gedeeld door 40,3399 te verhogen met 1.990 opdecimen = 495,79 euro.

De toepassing van artikel 2,2° lid Swb. geldt niet:

- voor de op te leggen bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals bepaald bij artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993; deze bijdrage is immers geen straf (cfr. Cass., 30 juni 1993, *Pas.*, 1993, I, 635);
- voor de vergoeding opgelegd in uitvoering van artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001 (B.S., 22 december 2001); deze vergoeding is evenmin een straf (cfr. Cass., 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214);
- voor de berekening van de gerechtskosten die onmiddellijk in euro kunnen worden uitgedrukt.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid: 2, 40, 100 van het Strafwetboek; 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935; 162, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 194, 195, van het Wetboek van Strafvordering; 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken; 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen; en de artikelen hiervoren vermeld in de tenlastelegging B.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak.

Verbetert de dagvaarding als volgt:

- feit C: ... artikelen ... 64 (1°, 2° en 5° lid) ...
- feit C: ... artikelen ... 66 (1°, 2° en 5° lid) ...
- feit C: ... artikelen ... 146-1°, 147 ...
- feit D: ... artikelen ... 66 (1°, 2° en 5° lid) ...
- feit D: ... artikelen ... 146-1°, 147 ...
- feit E: ... artikelen ... 146-1°, 147 ...

Verklaart de tenlasteleggingen A, C, D en E niet bewezen. Spreekt de gedaagde uit dien hoofde vrij en ontslaat hem dienaangaande van alle verdere rechtsvervolgung zonder kosten.

Verklaart de tenlastelegging B bewezen en veroordeelt de gedaagde uit dien hoofde tot een geldboete van **100/40,3399 EUR** en zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door de Wet van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992 en 24 december 1993 voormelde geldboete met negentienhonderd negentig deciemen verhoogd wordt en aldus gebracht op ($100 : 40,3399 \times 200 =$) vierhonderd vijfennegentig euro en negenzeventig cent.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van de gedingkosten, begroot op 71,63 euro, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in zijnen hoofde bewezen verklaarde tenlastelegging, en tot het betalen van een vergoeding van 25 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van tien euro + 40 opdecimen = 50 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Verklaart zich onbevoegd om te oordelen over de herstellvordering gelet op de vrijspraak voor de tenlasteleggingen C en D.

Alles wat voorafgaat werd, overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen, in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van zes januari tweeduizend en vier,

waar zetelden:

- , alleenrechtsprekend Rechter;
- , substituut- procureur des Konings;
- , griffier.

De griffier,

De Voorzitter,